

Militanti z C14 čistí cikánské ležení...

Autor: Karel Veliký

- bojovali za vlast?

Na Ukrajině samozřejmě existují četné iniciativy, skupiny, hnutí a politické strany, které systémová (pan-demo-pluto) politologie označuje za krajně pravicové, tedy ty „nacionalistické“ (tj. především vyhraněně pronárodní, také na úkor národů jiných), „nacionálně-populistické“ (tj. národně-lidové čili odvolávající se hlavně na interní zájem a prospěch daného dému-lidu v politicko-sociálním smyslu: od národní demokracie po „völkisch“), i ty vyloženě „neonacistické“ (s odrazy hollywoodských scénářů, asi jako satanismus býval odrazem křesťanství) atd. Obdobná škála se ostatně vyskytuje snad v každé z euroamerických zemí. Nicméně na Ukrajině lze známky tzv. banderovského ozbrojeného odporu vůči moskevské nadvládě zaznamenat ještě hluboko do padesátých let minulého století, novodobou ukrajinskou státnost je možné právně odvozovat z legální přeměny **14. ukrajinské granátnické divize SS** v březnu pětáctýřicátého roku v 1. divizi Ukrajinské národní armády, a v polovině let sedmdesátých měl nacionálně-militantní disent své další velké politické vězně (Valentyn Moroz, **Ivan Hel, Ivan Kandyba** aj.). Tito byli po rozpadu Sovětského svazu rehabilitováni jako i naši disidenti, ale právě tak jako oni zůstali i poté stranou většinové společnosti s jejími obstarávačně-rodinnými zájmy a starostmi, neboť příhodná prozápadní figura s Havlovým EU-US potenciálem se mezi nimi pochopitelně nenašla.

Novou generaci ukrajinské krajní pravice však již nešlo přehlédnout při EUROMajdanu: v západním zájmu destabilizace východního prostoru pomocí metody „řízeného chaosu“ se jí dostalo (pro někoho stále překvapivě) nejprve tolerance, následně pozornosti a nakonec zřejmě i podpory (coby nabízejícího se a oddaného kanónenfutru). Takže když trvale rozdmýchávané napětí v únoru 2022 rozžehlo „speciální vojenskou operaci“, ruský prezident mohl prohlásit, že bojuje proti „ukrajinské nacistické vládě“. **Nic přitom nemůže být dále od skutečnosti:** jeho deklarace měla běžný propagandistický cíl, totiž legitimizovat akci doma s odkazem na „velkou vlasteneckou“ a pro „zahraniční pozorovatele“ na v demoliberalní soustavě tolik deklamovaný a hýčkaný „antifašismus“. Pozdější přítomnost

nejrůznějších dobrovolníků z evropské a severoamerické krajní pravice v praporu Azov sice jeho prohlášení dodalo špetky věrohodnosti, nicméně stále šlo jen o individuální začlenění několika desítek bojovníků, a to jistě zejména z těch, kdo usilují nabýt válečnou zkušenost či osvědčit svou zdatnost (areté) a sounáležitost se skupinou; typ, pro něhož je cíl (ruský nebo srbský voják, latinskoamerický partyzán, Libanonec křesťanský nebo islámský, konžský rebel), na který střílí, jednoduše vedlejší (ve smyslu „akce pro akci“).

Hlavní ukrajinskou „extrémně pravicovou“ stranou je Svoboda, nástupkyně Organizace ukrajinských nacionalistů Stěpana Bandery, která se svým konzervativním nacionalismem ve volbách v roce 2019 skončila s více jak tři sta tisíci hlasy (1,62 % z celkového počtu) na devátém místě. Asi nejnápadnější „neonacistickou“ stranou je **Ukrajinský nacionální svaz** s praporem v árijských barvách a vlčím hákem ve znaku, který udával tisícovku členů. A pak tu jsou radikální akční a nacionální skupiny jako **C14**, samozřejmě slavný **Pravý sektor**, do něhož se včlenila známá UNA-UNSO, ale podobných zkratk různých přelévajících se, krátkodechých nebo i fantomatických iniciativ je přehršel. Všechny dohromady, od Svobody s její velkou tradicí a po převratu v únoru 2014 se čtyřmi ministry v tehdejší vládě (!), až po stolní společnosti volící nacionálně-sociálně, ovšem nyní nedosahují ani 5 % voličů (minimální počet pro přístup do parlamentu). Což nijak výrazně nepřesahuje počty nacionálně a sociálně orientovaných voličů v západnějších zemích. Po využití bojových kapacit těchto „nácků, fašounů a fašounků“ (řečeno předúnorovým prestitutským žargonem), umocněných jejich fanatickou věrností věci, je tedy politický význam tamní krajní pravice na státní úrovni spíše nijaký než nevelký. K tomu přistupuje, že od března 2022 bylo na Ukrajině v důsledku válečného stavu zakázáno bezmála třicet stran, včetně největší opoziční platformy Pro život – proruské a euroskeptické, se vždy stejným odůvodněním: podezření z rusofilie. Akceptovatelné jsou pouze ty politické subjekty, splňující požadavky a kritéria Washingtonu. V této „omezené demokracii“ nadále existující krajně pravicové strany jim tedy musely nutně přizpůsobit, přesto jejich působnost na vládu je dnes i tak nulová. Což vzhledem k moci židovské oligarchie v zemi a židovskému původu samotného **Zelenského**, jakož i dalších vysokých představitelů jeho vlády („atlantistické junty“, slovy mladičké padlé „limonky“ Zemfíry Sulejmanové), naprosto nepřekvapuje. Ve státě dominuje jedna strana, Služebník lidu (sic), projekt, který Zelenského vynesl k moci, přičemž si posloužil i starými nacionalistickými hesly o „mocné a svobodné Ukrajině“.

Shrnutí

Přítomnost a úloha „krajní pravice“ na Ukrajině v jejich nejrůznějších variantách rozhodně neospravedlňuje zaujímání postoje ve prospěch jednání této země u těch, kdo se v zemích západně od jejích hranic s „krajní pravicí“ (částečně nebo zcela) ztotožňují. V Rusku je ostatně krajně pravicová škála obdobná, od někdejších Žirinovského nacionálních „liberálních demokratů“ (!) po duginovské „ezo-kroužky“. Filie a fobie, přítomnost „nepřátel“ a „kamarádů“ na jedné či druhé straně, pokřívují či zatemňují obraz geopolitické analýzy. Ta musí být prováděna z trojí perspektivy:

1) historické, od čeho všeho se napětí vedoucí ke střetu odvíjelo;

2) zúčastněných stran a jejich spojení;

3) dopadů na tyto strany a kdo z následků jejich konfliktu bude profitovat.

Odpovědi na první dva body lze najít i na stránkách Dělského potápečce, přinejmenším od roku 2012. A ať tento střet skončí jakkoli, odpověď i na poslední bod je jasná již nyní. Profitujícím vítězem je Západ, USrael, „usměvavé bestie“ z NATO. A to nejen v myslích mediotů a jiných slušných lidí, oslavujících morální nadřazenost westlerů nad čingischány. Anglosaským židákům se opět mistrně podařilo, aby za jejich zájmy umírali jiní, mezi jinak úzce spřízněné slovanské kmeny vrazili na celá desetiletí obrovský krvavý klín a současně si tak zajistili nástupiště k budoucímu skolení a rozporcování zmoženého ruského medvěda (Putin nebude žít věčně). Toto je nesentimentální velká politika, takticky využívající pro své imperialistické cíle vedle zkorumpování tuctových prospěchářů i prosté city lokálních vlastenců a romantických národovců, strategie počítající s obrovským nerostným bohatstvím Sibiře a obklíčením Číny ze severu. Nasadila si snad Fialova vláda státnické brýle, jimiž dohlédne dál než za své volební období, a jedná s představou, že dosyta hodujícím orlu (s hyenami v pozadí) tu a tam něco vypadne ze zobáku (a tlam), což prodlouží budoucnost i drobným středoevropským hovniválům?

Jasnozřivá karikatura z roku 2014. Tak dlouho olysálého bručouna v koutě popichovali rozžhavenými železy, až se přece jenom rozvzteklil: a v tu chvíli se spouští US-EU kamery a cvakají fotoaparáty.

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

Podle konceptu a některých údajů studie „**Los camaradas ucranianos**“ od Ernesta Miláa z jeho blogu Infokrisis.